

dažādas attiecības, kurā cilvēki pa īstam satiekas un dalās savos stāstos, pārdomās, priekos un grūtībās, savā ticībā un šaubās, taču mūsu laikos tas diemžēl vairs nešķiet ne dabiski, ne pašsaprotami.

Ģimenē bijām nolēmuši ieturēt tā saucamo “sabata gadu” - atturēties no lieliem projektiem un skriešanas, tā vietā kā svētceļniekiem apmeklēt Jubilejas gada svētvietas Latvijā. Visur gan nebijām, taču varu apliecināt - tieši šī kopīgā svētceļošana mūsu gadu padarīja neatkārtojami skaistu, palīdzot saglabāt prāta un sirds skaidrību laikā, kad “no ārpusēs” nešķīrotā veidā gāžas pasaules haoss.

Paldies Dievam par svēto Baznīcu! Atliek tikai salāgot kalendārus ar Baznīcas dzīves notikumiem un dinamiku, ļauties Dieva Apredzībai, un dzīve nešķītīs ne pārāk sarežģīta, ne arī garlaicīga, un es nerunāju tikai par tādiem lieliem un reti notikumiem kā Jubilejas gads, ne arī tikai par Ziemassvētku un Lieldienu laiku, kad par baznīcu atceras daudzi. Runāju par vienkāršo ikdienu, par svētdienas svētišanu ar Svēto Misi un atpūtu no darbiem, par regulāru grēksūdzi, par ikdienas lūgšanu...

Jā, runājot par lūgšanu, man ar to iet dažādi. Likās, ka, pavadot laiku mājās ar savu viengadnieku, varēšu lūgties no rīta līdz vakaram, taču izrādījās, ka neko nebiju sapratusi par uzmanības veltīšanu mazam bērnam. Tā nu jāatzīst, ka proporcionāli vairāk laika Svētais Gars pats manī lūdzas ar bezvārdu nopūtām, bet otra daļa ir manas neartikulētās nopūtas dienas sākumā, vidū un beigās, un tas, man liekas, ļoti stipri atšķiras no tām lūgšanām, par kādām lasu svētās Katrīnas no Sjēnas vai svētās Avilas Terēzes sacerējumos.

Man par lielu iedrošinājumu nesen dzirdēju mūsu pašu karmelītu māsas Marijas Stefanā teikto par lūgšanu - lūgties nozīmē pievienoties Svētajam Garam, kurš nemitīgi mūsos lūdzas. Tāpēc mans novēlējums visiem, sevi ieskaitot, ir būt uzmanīgiem un jūtīgiem pret Dieva klātbūtni, darbu un ierosmēm mūsu sirdīs, ka mēs arvien labāk un dāsnāk mīlētu cilvēkus, kurus redzam, lai arvien vairāk iemīlētu un atdotos Dievam, kuru neredzam. Lai Dievs katru iepriecina un pārsteidz ar savu mīlestību un negaidītām dāvanām!

Labs

gads

Ir 2025. gada izskaņa. Kad pārdomāju, kāds tas ir bijis, pamanu lielas lietas mazajās. Kāpēc tā? Jo lielas lietas ar mani nenotiek. Nenotiek arī revolūcijas vai “varas” apvērsumi, nē, jo “Jēzus Kristus ir tas pats vakar, šodien un mūžos!” (Ebr 13,8), taču arī šogad es varu teikt paldies Dievam, ka Viņš ir atradis mani, noklīdušu un nobijušos, un atvedis savās mājās.

Ja mēģinu paanalizēt aizvadīto gadu, pārlicinātos, ka Dievs paliek uzticīgs, tai skaitā arī savai pedagogijai, tas ir, Viņš turpina aplauzt manus “spārnus” un neatlaidīgi, bet pazemīgi piedāvā man savus, daudz lielākus, skaistākus un spēcīgākus. Es

reizēm (laikam jau diezgan bieži) no tiem atsakos, sakot, ka manējie ir labāki, un man šķiet, ka Dievs par to neapvainojas, Viņš to nespēj. Mīlestība ir lielāka.

Šogad esmu (esam - kā ģimene) piedzīvojis ļoti daudz laimīgu brīžu - dāvanas pēc dāvanām - kā jau Jubilejas gadā piedien. Taču esmu piedzīvojis arī daudz grūtību gan darbā, kur es, man šķiet, līdz galam netieku galā ar uzdevumiem, gan ārpus darba, kur mēs vēl joprojām meklējam savu vietu, it kā Dievs spēlētu tetri. Ir grūti simtprocentīgi paļauties un nekrīst grūtsirdībā, kad liekas, ka mani sapņi vai cerības nepiepildās, kā esmu to iztēlojis. Tā laikam ir mana cilvēciskā daba. Tajā pašā laikā redzu, ka Dievs uzstājīgi atgādina, ka ne manam prātam būtu jānotiek.

Te ir mazs piemērs: šajā gadā bijām plānojuši apbraukāt visas 24 jubilejas baznīcas Latvijā, un, tiklīdz uzsākām šī plāna realizāciju – sastapāmies ar daudz un dažādiem šķēršļiem. Te kāds no mums saslīkst, te - kādi citi notikumi, kas liedz iespēju doties ceļā. Sākumā mani skumdināja fakts, ka nepagūsim mūsu plānu realizēt, taču vēlāk aptvērām, ka mūsu motivāciju veidoja ne tikai vēlme svētceļot, bet lielā mērā ambīcijas savākt visus ķeksīšus un atzīmēties - “mēs pabijām visur”. Nu, re. Tiklīdz to sapratām, atmetām savus plānus, un, šķiet, tas mainīja visu mūsu pieredzi un deva iespēju patiesi novērtēt piedzīvoto.

Paldies Dievam arī par iespēju doties svētceļojumā uz Aglonu, kas, liekas, ir kļuvis par gada skaistāko pieturas punktu. Tāpat šķiet, ka arī mūsu sapņos par savu lauku sētu Dievs mums ir devis norādes, kuras beidzot esam saklausījuši, tāpēc mierā un pacietībā varam nodoties plānu īstenošanai. Pasvītāju - pacietībā.

Lielākā dāvana man tomēr ir un paliek ģimene, Baznīca, draudze. Lai arī kas notiktu apkārt – tepat aiz stūra, vai pāri okeāniem - šīs ir tās vērtības, kas nemainīgi dod spēku, cerību un prieku. Cik labi ir atsaukties Dieva aicinājumam un palikt tam uzticīgam!

**Austrumu Gudro
vēstījums**

Es katru reizi, atgriežoties mājās un verot vaļā savas namdurvis, redzu kādu svarīgu ziņu. Esmu uzrakstījusī pati sev ar krītu uz sava nama durvīm apzīmējumu C + M + B. Tas latīniski skan kā “*Christus Mansionem Benedicat!*” Tas ir: “Lai Kristus svētī mājokli!” Tas mani katru dienu uzrunā, lai es nepalieku savās četrās sienās pie jau esošā. Tas man ir kā atgādinājums, ka visas dzīves garumā esmu nemitīgi meklējumos un ceļā pie Jēzus. Šo trīs burtu kombinācijai man jau tiks pievienots kārtējais gadu skaitlis 2026. Tas man atgādina, cik gadus cilvēce ir aicināta dalīties un būt kopā šajā noslēpumā, kad sen senos laikos Austrumu trīs gudrie nonāca Betlēmē pie Marijas un Bērna Jēzus.

Šo trīs burtu kombinācijai ir arī vēl kāds noslēpums. Austrumu Gudro vārdu pirmie burti salikti šajā kombinācijā. Katram šim vārdam ir savs skaidrojums. Viņi veica garu ceļojumu, lai sasniegtu Betlēmi. Leģenda vēsta, ka no Etiopijas, Arābijas un Eiropas. Austrumu Gudrie toreiz devās garā ceļojumā, sekojot zvaigznēm, lai gūtu pārliecību, kas ir tā patiesā jaunā Dieva Zvaigzne. Viņu atnestajos ziedojumos slēpjas sava gudrība un ziņa nākamajām paaudzēm.

Kaspers (**Caspar**) dāvināja svētajai ģimenei mirres. Tā man ir kā ziņa, ka ticība mani izglābs no posta. Baltazars atnesa vīraku. Tā man ir kā zīme, kas viss, kas man pieder, nāk, pateicoties Dievam. Melhioris ziedoja zeltu. Tā ir norāde, ka lielākais dārgums man ir pilnīga un patiesa ticība Kungam Jēzum.

Garais ceļš, grūtības viņus neatturēja, kaut gan viņi varēja varbūt palikt savās siltajās mājās, baudīt mieru un bezrūpību, varbūt ieslīgt ikdienas rutīnā un pašapmierinātībā. Gudrība bija izvēlēties dzīvēt kaut ko vairāk un sasniegt kaut ko vairāk ar ticības spēku. Austrumu Gudrie man māca, ka jāvēlas dzīvot jēgpilnu un vērtīgu dzīvi, nebaidoties no grūtībām un ieklausoties Dieva vārdā.

Man nav jālūdz Jēzum mantu vai citus labumus, bet gan spēju atteikties no kārdinājumiem, kas manai dvēselei nodara pāri. Man jālūdz atklāsmes, ar ko es varu veidot sevi un pasauli labāku. Man jāmeklē tas pats ceļš, ko izvēlējās Austrumu Gudrie. Viņi vēlējās satikt Bēru Jēzu, lai pārveidotu sevi un nestu pasaulei labo vēsti. Mana personīgā teorētiskā spriešana: vai mani nopelni darbā nepadarīs manu dzīvi vērtīgāku. Man jālūdz Dieva žēlastība. Ar lūgšanām es uzzinu no kā man jāatsakās, un kas man vajadzīgs tieši šodien visvairāk.

Austrumu Gudrie ieraudzīja Dieva brīnumu - Bēru Jēzu un Mariju. Viņi saņēma arī ziņu no Dieva, kā rīkoties tālāk. Viņi ieklausījās Dieva vārdā un atgriezās savā zemē. Jēzus nāca pasaulē, lai arī man pateiktu un iemācītu ar savu piemēru, ko nozīmē cilvēka cienīgs mūžs. Izpalīdzība, rūpes par kādu, pieticība, lēnprātība, vai kas cits, es to lūgšanās un palāvībā uz Dievu pamazām uzzināšu un apgūšu.

Iesācies jauns gads, uz durvīm burtu kombinācija vai atziņa paliek nemainīga, nomainās tikai pēdējais cipars. Lai Kristus svētī ne tikai manu namu, bet arī manas domas un darbus! Kungs esi kopā ar mani, verot vaļā jauno dzīves gadu! *Sarmīte Anna Zoltnere*

Ceļš pie sevis

Gads pēc gada rit kā pērles starp pirkstiem, Rožukroni skaitot. Rožukroņa pērļītes visas vienādas, bet gadi atšķiras ar savu krāsu un emociju piesātinātību, ar atmiņām, kas dažreiz zaigo visās varavīksnes krāsās, bet citreiz, liekas, novembra migla ietinusi savā skumjajā, smagajā pelēcībā visu laika plūdumu.

Šogad pelēkais un lietainais novembris mierīgi iebrida tikpat pelēkā un lietainā decembrī, kad sākās klusais Adventa laiks ar mieru un vēlmi ieskatīties savas dvēseles dziļumos, padomāt, atcerēties, saprast un vērsties pie Dieva savās sāpēs.

Iepriekšējais gads man bija ļoti grūts, biju noslogota pāri saviem spēkiem, kopu māti, kuru mūža galā mocīja smaga demence. Viņa nomira gada nogalē, 24. novembrī. Šinī dienā notika kas neparasts; novembra miglu pāršķēla saules gaisma. Visa mātes aiziešanas diena bija gaismas pilna; debesis – dzidri zilas kā pavasarī, pat vējš likās nes sev līdzī dienviņu siltumu. Šķita - Dieva spēks sniedz man savu mierinājumu. Bet nākamajā dienā atkal smagais novembra mijkrēslis ietina pasauli, padarot to mazliet nereālu, attālinātu, it kā aiz miglas plīvura kaut kas slēptos, ko man vēl būs jāsaprot.

Salīdzinot ar pagājušā gada skumjajiem notikumiem, šis gads man bija mierīgs, saudzējošs un rāms. Sakņu dārzs bija pārvērties par neizbrienamu purvu, un es mierīgu sirdi atstāju to atmatā. Izgulēju iepriekšējo gadu neizgulēto miegu ar tīru sirdsapziņu un saudzēju savus sāpošos ceļus un muguru. Bija gana laika pārdomām par sevi, par apkārtējo pasauli, pāri palikušajiem draugiem un tuviniekiem. Īpaši vērtīgi bija padomāt par ļaužu attieksmi pret mani, par to domu un spriedumu patieso vērtību. Mans šī gada ceļš pie sevis iezīmējās ar vientulību, skumjām domām un nespēju piedot. Ja var vispār piedot tam, kas to nelūd un nedomā atvainoties par pastrādātajām nelietībām. Konfrontācija ar zemiskumu, meliem un klaju ļaunumu ir apgrūtināša, sāpīga, bet arī tai ir sava vērtība. Dievs zina, kāpēc man šī nasta tika uzlikta uz pleciem. Es paļaujos uz Viņa apredzību.

Vairs nedomāju par to, ko esmu atstājusi aiz muguras. Viss notikušais ir sakārtots mapē ar uzrakstu "Dienesta lietošanai" un noglabāts arhīvā. Manu likteni Dievs ir ielicis manās rokās un es lemsu, ko ar to darīt.

Nu jau aizejošajā gadā, kad varēju atļauties tādu greznību kā grāmatu lasīšana, atklāju kādu brīnišķīgu Brazīlijas rakstnieku, laikabiedru Paulu Koelju, kas par sava slavenā darba "Alķīmiķis" moto izvēlējies Lūkasa evaņģēlija līdzību par Martu un Mariju: "Bet Kungs viņai atbildēja, sacīdams: "Marta, Marta, Tu rūpējies un zūdies par daudzām lietām, bet tikai vienas lietas vajag, Marija sev izraudzījusies labāko daļu, tā viņai netaps atņemta." (Lk 10,41-42)

Kas tev ir svarīgs, to redz Dievs, Viņš paņem pie sevis visu cilvēka dvēseles emociju gammu, lai sevī to pārveidotu. Atliek tikai apstāties, restartēties un pasmelt no šī svētīgā avota patiesības dzidro ūdeni.

"Pasaules Dvēseli baro cilvēku laime. Un arī to nelaime, ļaunums vai skaudība. Īstenot savu likteni ir cilvēka vienīgais, patiesais uzdevums. Viss kalpo vienam. Ja tu kaut ko vēlies, visa pasaule slepus sadodas rokās, lai tev palīdzētu." (Paulu Koelju)

Rita Bobkova

Janvāra mēneša dievkalpojumu kārtība Lielvārdes Romas katoļu draudzē

Svētdienās:

10:00 –

Vissvētākā
Sakramenta
uzstādīšana un
adorācija;

10:20 –

Rožukroņa
lūgšanas; 11:00 –
Sv. Mise.

Darbdienās:

Otrdienās, trešdienās, ceturtdienās, piektdienās un
sestdienās: sv. Mise pl. 18:00.

31. decembrī – Vecgada dienā:

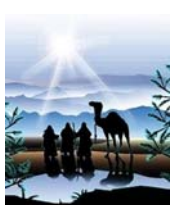
12:00 – Pateicības sv. Mise un Himna “Tevi,
Dievs, mēs slavējam” (*Te Deum*).

Pusnaktī (0:00) - Jaunā gada iezvanīšana un
Rožukronis pie “betlēmites” (privāti!).

1.01. – Vissvētākās Jaunavas
Marijas Dieva Mātes obligātajos
svētkos: 17:00 - svinīgā sv. Mise.

02.01. — Mēneša pirmā piektdiena:
pl. 18:00 — Sv. Mise un Jēzus Sirds
dievkalpojums.

6. janvārī – Triju Kēniņu svētkos
(Zvaigznes dienā): 18:00 - sv. Mise.
Tiks pasvētīts krīts, vīraks, ūdens un
dārglietas.

11. janvārī – Kristus Kristīšanas
svētki:

11:00 - sv. Mise un Lielvārdes kultūras nama
dāmu ansambļa “Pusnakts stundā” koncerts.

Noslēdzas Kristus Piedzimšanas laiks.

18.-25.01. – Lūgšanu nedēļa par kristiešu
vienotību pasaulē.

Katru dienu pēc sv. Mises tiks dziedātas
Suplikācijas “Svētais Dievs!” un tiks dota svētība ar
Vissvētāko Sakramentu.

24.01. – Ekumeniskais dievkalpojums pl. 15:00
Lielvārdes Romas katoļu baznīcā, apvienots ar
sv. Misi. Esiet visi mīļi gaidīti!!!

Pazemīgi lūdzam ziedot dievnama uzturēšanai!!!

Ziedojumu var nodot personīgi dievnamā prāvestam

A. Solimam vai ieskaitīt kontā:

Lielvārdes Romas katoļu draudze,

Reģ. Nr. 90001080360

SEB Banka, Konta Nr.: LV05UNLA0050005798451

*Apsveicam Dzimšanas
dienā:*

Andrīti Vingri ar septīto
gadiņu (19.01.), Antoņinu
Strucinsku (20.01.), Egīlu
Dzelzīti (22.01.), Ināru
Dzeni (26.01.), Romualdu
Pitrānu (27.01.) u.c.

Sīrsnīga pateicība:

Visiem draudzes aktivistiem, kuri visa
gada garumā uzticīgi pildīja savus kristieša
pienākumus, atbalstot un uzturot draudzi
ar savām lūgšanām, ziedojumiem, darbiem,
rakstiņiem avīzei un līdzdalību
dievkalpojumos.

Sevišķa pateicība mūsu čaklajai Verīnai
Bartkevičai, Čubatjuku, Vingru un Vēveru
ģimenēm, Sarmītei Zoltnerei, ērgelniecei
Evijai Persidskai, koristiem, ministrantiem,
dievnama uzkopējiem.

Lai Bērns Jēzus jūs visus dāsni atalgo par
labiem darbiem un patriotismu uz savu
draudzi un atjaunoto dievnamu!

Apsveicam!!!

Visus mūsu draudzes
laulātos draugus ar
Laulības solījumu
atjaunošanu Svētās Ģimenes svētkos
28.12.2025.!!!

Lai spēks, veselība un labā griba
turpināt atbalstīt viens otru ikdienas
dzīves nastas nešanā!

Lai Sv. Ģimenes piemērs jūs stiprina
un iedvesmo turpināt pašizlīdzīgi kalpot
draudzē! Paldies, ka jūs esat!

*Laimīgu un Dieva Bērna svētību
Jauno 2026. gadu!*

“Mūsu draudze” redakcija:

Galvenais redaktors – pr. Andris Solims

(mob.t.: 29855768, e-pasts: asolims@inbox.lv;

www.lielvardnieki.lv; facebook.com/lielvardesbaznica;

youtube.com/@lielvardesdraudze

